

Aktiekapital, ikke falde ind under Kontrol- len. Jeg vil derom forklare det ganske ejendommelige Forhold, som har udviklet sig. Det hænger nemlig ogsaa sammen med den Bestemmelse, som findes i sidste Linie af 4de Paragraf, hvori der staar, at Overførelse til Garanti- og Aktiekapital er forbudt. Man kunde paa Forhaand tænke sig, at der i Sparekasser overhovedet ikke kunde findes Aktiekapital, og jeg tror, at ærede Medlemmer have gjort opmærksom paa, at her maatte være noget, som var overset. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. Der findes faktisk i talrige Sparekasser en Kapital, som betegnes som Aktiekapital, og som faar Udbytte, og dette har man fra Indenrigsministeriets Side Tiderne igennem fundet sig i, blot har man krævet, at der skulde være sat en vis Begrænsning for, hvor højt Renten maatte stige; som Regel har den svaret til den almindelige Sparekasserente, undertiden er man dog gaaet ud derover. Faktisk findes der altsaa adskillige Institutter, som have Aktiekapital, og derfor er det nødvendigt ikke blot at nævne Ordet „Garantikapital“, men ogsaa at tage „Aktiekapital“ med. Disse Sparekasser blive derfor ingenlunde undtagne fra Sparekasseinspektoratets Kontrol, og den Sparekasse, det ærede Medlem talte om i dette Tilfælde, er netop bleven inspiceret i den nyeste Tid.

Der er imidlertid en anden Ting, som kommer frem, i det Øjeblik man skal overveje, hvorledes en samlet Sparekasselov skulde udarbejdes. Det er dette, at man utvivlsomt maa komme til at fastsætte forskellige Regler for forskellige Arter af Sparekasser efter disses Størrelse. Hvad der passer for een Art af Sparekasser, passer aldeles ikke for en anden Art. Jeg tror, det vil kræve omhyggelige Overvejelser, naar man skal til en gennemgribende Lovgivning paa dette Omraade, at bestemme, hvor Grænsen skal sættes, hvilken Forskel der skal gøres mellem den ene og den anden Art af Sparekasser. — Jeg nævner tillige det store Problem, som dukker op, naar man beskæftiger sig med en samlet Sparekasselovgivning, Problemet om Statsparekasser, f. Eks. Indførelse af Postparekasser, der i den Form, som England har givet dem, have faaet stor Betydning. Ogsaa i andre Lande anvender man dem, men ganske vist med mindre Resultat end i England. — Saa vidt jeg kan se, vil det i Virkeligheden være en ganske uoverkommelig Opgave med kort Varsel uden en omhyggelig Forhandling med Folk, re-

præsenterende Bankverdenen, Sparekasseverdenen, Forretningslivet, Rigsdagen og Regeringen, at tage alle disse Spørgsmaal op til en pludselig Afgørelse. Jeg tror, at man da vilde have risikeret at træffe uheldige Foranstaltninger, og ærede Medlemmer ville være klare over, at hvis man griber noget fejl paa dette Omraade, er det en meget kostbar Ting for det danske Samfund. Sparekasserne tumle med mellem 8—900 Mill. Kr. og Bankerne med et Beløb, som er $1\frac{1}{2}$ Gang saa stort. Overalt, hvor der virkelig kan være Tale om at gribe ind i deres Dispositionsfrihed paa en Maade, som kan genere Erhvervs- livet, maa man være meget varsom og paa fuldkommen fast Grund, før man tager Beslutninger.

Nu ville imidlertid adskillige ærede Medlemmer sige, at selv om man ikke vilde tage det hele op til Behandling under eet, kunde man dog tage noget mere med, end her er taget med, og dette skal jeg i og for sig ikke bestride.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) begræd, kan jeg næsten sige, bittert en Del af de Bestemmelser, som skal staa i det Lovforslag, som var forelagt forrige Aar, og spurgte, hvorfor vi havde udeladt disse Bestemmelser, og saa svarede han for Resten med Paaberaabelse af et Udtryk, jeg havde anvendt ved Forelæggelsen, at Grunden dertil var den, at vi havde taget Hensyn til Sparekassebestyrelserne, men, sagde det ærede Medlem, man skulde ikke saadan uden videre rette sig efter dem, man skulde se paa Samfundets Interesse overfor den Interesse, som her gjordes gældende fra Sparekassebestyrelsernes Side. Deri har det ærede Medlem selvfølgelig fuldstændig Ret. Men det har heller ikke været vor Tanke, naar vi overvejede de Indvendinger, som ere komne fra Sparekassebestyrelsernes Side, at man ikke skulde møde dem med Kritik og Kontrol og stille Samfundets Interesse op overfor dem. Paa den anden Side tror jeg unægtelig, at der maa tillægges disse Betænkninger en betydelig Værdi, ogsaa i Kraft af de Navne, der staa under de forskellige Betænkninger; det var en Række Navne, om hvis Indehavere jeg ikke tror man kan sige, at de kunne antages at have glemt Samfundets Interesse. Et af de Navne, som vejede tungt blandt disse, var Navnet paa en højt anset Mand, som dette Ting fornylig har mistet som Medlem (H. N. Hansen). Hvis han havde været her nu, er der ikke Tvivl om, at han med overmaade stor Styrke vilde have fremført